

ROMÂNIA

TRIBUNALUL ARAD

Secția de contencios administrativ și fiscal,
litigii de muncă și asigurări sociale

Dosar nr.

SENTINȚA CIVILA NR.
Ședința publică din data de

S-a luat în examinare în vederea pronunțării acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL Arad, împotriva pârâților Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația Financiară pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, pentru anulare acte administrative.

La apelul nominal nu se prezintă nimeni.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care se constată că dezbaterea pe fond a cauzei, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea ședinței publice din data de 02.06.2010 care face parte integrantă din prezenta.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele :

Prin acțiunea înregistrată la această instanță la 02.04.2009, reclamanta SC X SRL Arad a cerut în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația Financiară pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, anularea Deciziei de impunere nr.2008 emisă de pârâta Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Financiare pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, în baza Raportului de inspecție fiscală nr.....2008, întocmit de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Financiare pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, privind obligarea reclamantei la plata sumei delei reprezentând TVA lunară suplimentară și majorări de întârziere în sumă delei, aferente TVA ; anularea Deciziei nr.....2008 emisă de pârâta D.G.F.P. a județului Arad - Serviciul soluționare contestații, prin care a respins contestația formulată de către reclamantă în procedura prealabilă, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a contestat temeiul de drept invocat de către emitentul deciziei de impunere la stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare, susținând că organul de inspecție fiscală a făcut o aplicare greșită a legii raportat la starea de fapt, că în realitate nu ne aflăm în prezența unei livrări de bunuri, în condițiile în care bunurile livrate de către reclamantă au fost distruse în urma accidentului rutier care a avut loc la data de2007, în Italia, în care a fost implicat transportatorul S.C. A. M.SRL .

A susținut că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art.128 alin.8 lit.b din Legea nr.571/2003, modificată și completată, privind Codul fiscal, care prevede că bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate,

precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare prevăzute de pct.6 (9) din H.G. nr. 44/2004, potrivit cărora societatea reclamantă nu datorează taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor bunuri, ci dispozițiile art.128 alin.8 lit.a din același act normativ, care prevede că nu constituie livrare de bunuri în sensul alin.1, bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme.

Reclamanta a susținut că accidentul rutier este o cauză de forță majoră, că la data accidentului marfa era transportată către client, fiind scoasă din gestiune o dată cu emiterea facturii, iar în urma accidentului rutier bunurile nu s-au degradat ci au fost distruse din cauză de forță majoră.

Pe de altă parte, a susținut că organul de control a săvârșit două erori de calcul în modul de calcul al TVA suplimentară și al penalităților de întârziere .

În primul rând, a susținut că efectuarea calculului TVA suplimentară trebuia să se facă la costul de producție și nu la prețul de vânzare evidențiat pe factura nr.....2007, deoarece în raționamentul organului de control marfa nu a fost vândută; raportat la costul de producție, TVA ul aferent este delei.

În al doilea rând, a susținut că organul de control nu avea dreptul să calculeze penalitățile începând cu data accidentului și a stornării facturii evidențiată mai sus, ci numai de la data constatării faptului că bunurile nu mai pot fi valorificate, respectiv, de la data întocmirii procesului verbal de inventariere,.....2008, motivând că doar la această dată s-a născut obligația societății de a evidenția TVA.

În drept a invocat dispozițiile art.218 Cod procedură fiscală și art.8 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, precum și celelalte norme speciale cuprinse în motivarea acțiunii.

A solicitat în probațiune efectuarea unei expertize contabile și interogatoriul părților.

Prin întâmpinare, pârâta D.G.F.P. a județului Arad a cerut respingerea acțiunii și menținerea actelor administrative atacate cu motivarea că, raportat la starea de fapt, organul de inspecție fiscală a făcut o corectă încadrare în drept, în speță fiind aplicabile dispozițiile art.128 alin.4 lit.d din Legea nr. 571/2003, modificată și completată, în care se arată că sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată operațiunile privind bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire în alin.8 lit.a-c .

În motivare întâmpinării a arătat că bunurile au fost imputate societății de transport, fapt ce rezultă din convocarea expediată de către Societatea civilă profesională de avocați „...”, prin care reclamanta aducea la cunoștința transportatorului S.C. A M SRL o despăgubire în sumă de euro, reprezentând contravaloarea mărfii pe care a avut obligația să o transporte din Italia și care nu a ajuns la destinație.

Prin descărcarea de gestiune în luna octombrie 2007 a bunurilor în valoare delei, valoarea contabilă a bunurilor care au făcut obiectul transportului a fost contabilizată pe cheltuieli din exploatare, datorită faptului că reclamanta nu a putut face dovada că bunurile au fost distruse și nu mai intră în circuitul economic, în condițiile în care sunt imputabile societății de transport, pârâta D.G.F.P. Arad a susținut că reclamanta nu se încadrează în prevederile art.128 alin.8 lit.b din Legea nr. 571/2003, modificată și completată, coroborate cu dispozițiile punctului 6 (9) din

H.G. nr. 44/2004, modificată și completată, deoarece nu sunt îndeplinite cumulativ cele 3 condiții prevăzute expres în această normă, respectiv, ca bunurile să nu fie imputabile, degradarea calitativă a acestora să se datoreze unor cauze obiective, dovedite cu documente și să se facă dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

Pe de altă parte, a susținut că pentru daunele suferite, societatea reclamantă a încasat suma deeuro cu titlul de despăgubiri cauzate de accidentul rutier, de la o societate de asigurări din Italia.

A concluzionat că în mod legal, organele de control au stabilit că în luna octombrie 2007, reclamanta datorează TVA colectată în sumă delei (.... lei x 19 %) în baza prevederilor art.128 alin.4 lit.d, art.137 alin.1 lit.c și art.140 alin.1 din Legea nr. 571 /2003.

Pentru nevirarea la termenul legal de plată a TVA suplimentară, societatea a încălcat prevederile art.157 alin.1 din actul normativ arătat mai sus, motiv pentru care echipa de inspecție fiscală a calculat majorări de întârziere în sumă delei, aferente perioadei 11.01.2008- când societatea a achitat TVA suplimentară și data de 15.08.2008 - când s-a întocmit procesul verbal de inventariere.

Datorită faptului că în urma procesului verbal de inventariere a bunurilor distruse pe timpul transportului cu nr..... 2008, societatea a constatat că bucăți produse finite au fost degradate calitativ și nu mai pot fi valorificate, fiind imputate societății de transport, echipa de inspecție fiscală a constatat că taxa pe valoarea adăugată suplimentară datorată de societate pentru bunurile degradate și care nu mai pot fi valorificate, este în sumă delei.

Pentru TVA suplimentară, în sumă delei, echipa de inspecție fiscală a calculat majorări de întârziere în sumă de lei pentru perioada 16.08.2008 -25.08.2008, data depunerii decontului de TVA cu opțiune de rambursare.

A cerut respingerea capetelor de cerere prin care reclamanta contestă modul de calcul a TVA suplimentară în sumă delei susținând că nu a adus argumente și nu a precizat baza legală care să infirme calculul efectuat de echipa de inspecție fiscală, respectiv, motivele pentru care calculul să se facă raportat la costul de producție și nu la prețul de vânzare, deoarece echipa de inspecție fiscală a stabilit ca baza de impozitare a TVA stabilită suplimentar să fie prețul de cost al bunurilor stabilit la data livrării, în conformitate cu prevederile art. 137 alin.1 lit.c din Legea nr. 571/2003, modificată și completată.

De asemenea, a susținut că în condițiile în care bunurile au fost descărcate din gestiune în luna octombrie 2007, când valoarea lor contabilă a fost contabilizată pe cheltuieli din exploatare, datorită faptului că societatea nu a putut face dovada la acea dată că bunurile au fost distruse și nu mai intră în circuitul economic, fiind imputabile societății de transport, organele de inspecție fiscală au calculat în mod corect majorările întârziere aferente TVA suplimentară începând cu data producerii accidentului.

În drept a invocat dispozițiile art.128 alin.4 lit.d, alin.8 lit.a-c, art.137 alin.1 lit.c și art.140 alin.1 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct.6 (9) din H.G. nr. 44/2004, privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003.

Examinând actele administrativ fiscale a căror anulare se cere, raportul de expertiză contabilă, noul raport de expertiză contabilă întocmit în corp de 3 experți,

concluziile experților, obiecțiunile pârâților la rapoartele de expertiză și răspunsurile experților, Raportul de inspecție fiscală întocmit la 01.10.2008 de către pârâta Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Financiare pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, din cadrul D.G.F.P. Arad, recunoașterea reclamantei S.C. X SRL că a încasat suma deeuro cu titlul de despăgubiri pentru daunele suferite în urma accidentului rutier din Italia, tribunalul constată următoarele :

Acțiunea în contencios administrativ este nefondată.

Prin Decizia de impunere nr.....2008, a cărei anulare se cere, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Financiare pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, reclamanta a fost obligată la plata sumei delei, reprezentând taxa pe valoare adăugată aferentă perioadei 01.09.2007-31.05.2008 și a majorărilor de întârziere în sumă delei, aferente TVA, calculate pentru perioada 11.01.2008-25.08.2008.

În fapt, s-a imputat reclamantei că nu a colectat TVA pentru bunurile degradate calitativ pe timpul transportului și care nu mai pot fi valorificate, încălcând, astfel, prevederile art.128 alin.4 lit.d din Legea nr. 571/2003, cu completările și modificările ulterioare, fapt pentru care s-a calculat TVA suplimentară în sumă delei.

Pentru nevirarea la termenul legal de plată a TVA colectată suplimentar, prin Raportul de inspecție fiscală încheiat la 01.10.2008, s-a stabilit că societatea reclamantă a încălcat prevederile art.157 alin.1 din actul normativ arătat mai sus, motiv pentru care s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei, în conformitate cu dispozițiile art.119 și 120 din O.G. nr.92/2003, republicată și completată.

În drept, organul de control a invocat dispozițiile art.128 alin.4 lit.d din Legea nr. 571/2003 potrivit cărora bunurile constatate ca fiind lipsă din gestiune sunt asimilate livrărilor de bunuri, art.137 alin.1 lit.c din aceeași lege privind baza de impozitare a TVA, art.140 alin.1 privind stabilirea cotei de TVA, art.119 și 120 din Legea nr. 571/2003 privind calculul majorărilor.

Problema de drept care se ridică în speța de față este dacă sunt aplicabile dispozițiile art.128 alin.8 lit.b din Codul fiscal, ale art.128 alin.8 lit.a sau ale art.128 alin.4 lit.d din Codul fiscal, dacă accidentul rutier poate fi calificat ca o cauză de forță majoră și se încadrează în dispozițiile art.128 alin.8 lit.a Cod fiscal, cum susține reclamanta sau este un caz fortuit, respectiv, dacă societatea reclamantă avea obligația legală de a emite o factură fiscală prin auto-facturare în baza prevederilor pct.60 partea 196, alin.1 din Normele metodologice de aplicarea Codului fiscal și dacă sunt aplicabile Precizările Ministerului Economiei și Finanțelor nr.53.422 /15.11.2007, invocate în concluziile expertizei contabile de către doamna expert.....

Concluziile experților au fost favorabile reclamantei, susținând în fapt și în drept argumentele acesteia în sensul admiterii acțiunii și anulării actelor administrativ fiscale contestate.

Cu toate acestea, văzând actele normative invocate de către părți și interpretarea dată textelor legale pentru lămurirea problemelor de drept, supuse discuției în contradictoriu, văzând obiecțiunile motivate ale pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii, văzând scopul urmărit de legiuitor prin edictarea normelor

legale puse în discuție, de protejare a interesului public, instanța urmează a respinge concluziile experților pentru considerentele ce vor fi prezentate mai jos.

La data de.....2007, reclamanta a emis factura nr....., cuprinsă în Anexa nr.10 a Raportului de inspecție fiscală către terțul cumpărător S.C. S SPA Italia, în valoare deeuro, echivalentul alei, reprezentând plăcuțe pentru aparate de cafea, venitul rezultat fiind înregistrat în contul 701 "Venituri din vânzarea produselor finite " .

Bunurile vândute au fost descărcate din gestiune produse finite la costul de producție, iar pentru transportul intracomunitar al acestora, din România în Italia, reclamanta a încheiat cu terțul transportator S.C. A M SRL Arad, comanda de transport internațional nr.....2007, prin care valoarea asigurată a mărfii transportate a fost de euro.

La data de2007, factura menționată mai sus a fost stornată, atât din evidența contabilă, cât și din jurnalul de vânzări, bunurile intrând în gestiunea produse finite, reflectată prin articolul contabile 711 venituri din variația stocurilor =345 produse finite lei.

Ulterior, cu nota contabilă nr.2007, societatea a scăzut din gestiune bunurile în valoare de lei prin articolul contabil 6581 " Alte cheltuieli de exploatare" - 345 „Produse finite”, fapt ce rezultă din Anexa nr.10 a Raportului de inspecție fiscală.

Referitor la stornarea facturii nr.....2007 și la scăderea din gestiune la costul standard a produselor finite în sumă de lei, echipa de inspecție fiscală a luat o notă explicativă directorului economic al reclamantei, cuprins în Anexa nr.9 la Raportul de inspecție fiscală prin care s-au arătat motivele de fapt și de drept care au determinat stornarea facturii.

Printre altele, s-a recunoscut că societății de transport i-au fost imputate bunurile, fapt ce rezultă din Anexa nr.12 a Raportului de inspecție fiscală și că reclamanta a încasat suma de euro de la compania de asigurări italiană la care a fost asigurat autovehiculul italian al cărui conducător auto a fost găsit vinovat de producerea accidentului.

Potrivit normelor metodologice pentru aplicarea articolului 128 Cod fiscal, prevăzute de H.G. nr. 44/2004, completat și modificat ulterior, art.128 alin.8 lit.b din Codul fiscal prevede că nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele trei condiții : a) bunurile nu sunt imputabile; b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective, dovedite cu documente ; c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai reintră în circuitul economic.

În speța de față, bunurile societății sunt imputabile, câtă vreme au fost imputate autorului accidentului de circulație, terț față de proces, iar reclamanta a recuperat în baza asigurării de saune suma deeuro, patrimoniul său majorându-se cu suma obținută din despăgubiri.

Prin urmare, condiția de admisibilitate prevăzută la lit.a din reglementarea articolului 128 alin.8 lit.b Cod fiscal, completat și modificat, nu este îndeplinită.

Din conținutul procesului verbal de inventariere nr.....2008 a bunurilor distruse în timpul accidentului, cuprinse în anexa nr. 11 a Raportului de inspecție reținem că societatea reclamantă a constatat că bunurile livrate nu au fost distruse în totalitate.

Astfel, din totalul cantității livrate de bucăți, doar bucăți au fost calificate "rebut tehnic și calitativ", fără a se preciza expres că au fost distruse, iar pentru restul de bucăți reclamanta a stabilit că îndeplinesc condițiile tehnice calitative, de unde tragem concluzia că există posibilitatea revalorificării lor în scop de vânzare, respectiv, a punerii lor în circuitul economic.

Reclamanta nu a prezentat nici un fel de dovezi din care să rezulte că a distrus cele bucăți de rebuturi, pentru care a primit o compensare bănească din asigurări în sumă de euro.

Față de cele arătate rezultă cu certitudine că reclamanta a efectuat o livrare de bunuri în înțelesul art.128 alin.1 Cod fiscal, completat și modificat, care este definit de legiuitor ca fiind transferul de dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

În concluzie, reclamanta nu a dovedit că se află în situația derogatorie prevăzută de art.128 alin.8 lit.b Cod fiscal, care prevede că nu constituie livrare de bunuri în sensul alin.1 al art.128, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme.

Câtă vreme pagubele sunt imputabile, evenimentele pentru care se poate invoca forța majoră de către reclamantă nu se încadrează în dispozițiile art.128 alin.8 lit.b din Legea nr. 571/2003, modificată și completată.

Nu poate fi reținută interpretarea experților de a încadra speța în alte prevederi legale, inclusiv prin invocarea cazului fortuit, cu definiția dată de Dicționarul explicativ al limbii române, încadrarea corectă fiind în conținutul dispoziției art.128 alin.4 lit.d din Legea nr.571/2003, modificată și completată, care asimilează livrărilor de bunuri efectuate cu plată și operațiunile privind bunurile constatate lipsă din gestiune.

În ce privește obiectivul nr.3 al expertizei contabile cu privire la interpretarea dată de contenciosul fiscal noțiunii de predare a bunurilor către transportator, în baza contractului de transport și a consecințelor juridice care rezultă din acesta, instanța reține că organele de inspecție fiscală nu au interpretat predarea bunurilor ca fiind o vânzare, ci au aplicat tratamentul fiscal pentru bunurile constatate lipsă pe timpul transportului, deoarece legiuitorul a reglementat distinct o astfel de operațiune, asimilând-o livrărilor de bunuri efectuate cu plată, în condițiile prevăzute de art.128 alin.4 lit.d Cod fiscal.

Este nefondat punctul de vedere al experților contabili cu privire la faptul că societatea reclamantă nu avea obligația legală de a emite o factură fiscală prin auto facturare, conform pct.60 partea 196 alin.1 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, raportat la starea de fapt evocată mai sus.

Potrivit punctului 60 alin.1 din H.G. nr. 44/2004, completat și modificat, autofactura pentru livrări de bunuri sau prestări către sine trebuie emisă numai dacă operațiunile în cauză sunt taxabile și numai în scopul taxei.

În speța de față reclamanta avea obligația colectării TVA pentru bunurile lipsă, degradate în totalitate la data scăderii din gestiune potrivit art.128 alin.4 lit.d din Legea nr. 571/2003, modificată și completată, raportat la dispozițiile pct.70 alin.1 din Norme, deoarece taxa colectată care reprezintă o cheltuială pentru proprietarul bunurilor, se recuperează de la societatea de transport prin includerea în contravaloarea despăgubirii ori, în speța de față, despăgubirea a fost încasată.

Referitor la obiectivul nr.5 al expertizei contabile, respectiv dacă sunt incidente sau nu din punct de vedere fiscal precizările Ministerului Economiei și Finanțelor nr. 53422 /15.11.2007, în condițiile în care domnii experți au susținut că nu sunt aplicabile, instanța constată că Ministerul Economiei și Finanțelor și-a precizat punctul de vedere cu privire la situația aplicabilă tratamentului fiscal al despăgubirilor încasate și al bunurilor constatate lipsă pe timpul transportului, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, fapt ce rezultă din Circulara nr. 53422/15 11 2007, actualizată prin Circulara nr.50446/14 02 2008.

Din conținutul comenzii de transport încheiată între reclamantă și terțul transportator, S .C. A M SRL Arad, rezultă că aceasta din urmă s-a obligat să o despăgubească pe beneficiară pentru contravaloarea bunurilor constatate lipsă pe timpul transportului pentru sumaeuro, dar și pentru neîndeplinirea altor obligații contractuale.

Aceste sume obținute cu titlul de despăgubiri nu se cuprind în baza de impozitare a TVA potrivit art.137 din Legea nr.571/2003, completată și modificată.

Totuși beneficiarul transportului, care este proprietarul bunurilor are obligația să colecteze TVA pentru aceste bunuri potrivit art.128 alin.4 lit.d din Legea nr. 571/2003, completată și modificată, deoarece această operațiune reprezintă o autolivrare pentru care se emite auto-factura prevăzută la pct.70 alin.1 din Norme, taxa colectată reprezentând o cheltuială pentru proprietarul bunurilor care se va recupera de la societatea de transport prin includerea sa în contravaloarea despăgubirii.

În ce privește modul de calcul pretins eronat, invocat în subsidiar de către reclamantă, raportat la faptul că taxa pe valoarea adăugată suplimentară eventual datorată, trebuia să se facă la costul de producție și nu la prețul de vânzare, instanța reține că suma delei s-a stabilit în funcție de prețul de cost al produselor finite, fapt ce rezultă din anexele procesului verbal de inspecție și din declarația directorului economic al societății reclamante, Anexa nr.9 la raportul de inspecție fiscală în care se arată că produsele finite au fost scăzute din gestiune la costul standard de producție în valoarea delei. Prin urmare, critica reclamantei va fi respinsă ca nefondată, deoarece activitatea de inspecție fiscală a respectat prevederile art.137 alin.1 lit.c din Legea nr. 571/2003, stabilind corect baza de impozitare a TVA stabilită suplimentar în funcție de prețul de cost al bunurilor la data livrării.

Este nefondată critica reclamantei cu privire la faptul că activitatea de inspecție fiscală a calculat nelegal majorări de întârziere aferente TVA suplimentară începând cu data producerii accidentului și nu cu data întocmirii procesului verbal de inventariere,.....2008, deoarece la această din urmă dată reclamanta nu a putut face dovada că bunurile au fost distruse, mai mult decât atât, obligația societății de a evidenția taxa pe valoarea adăugată născându-se la data producerii accidentului și a stornării facturii nr.....2007.

Pentru considerentele prezentate, în baza art.18 alin.2 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, va constata legalitatea operațiunilor care au stat la baza emiterii actelor administrativ fiscale a căror anulare se cere.

În consecință, va respinge acțiunea reclamantei având ca obiect anularea Deciziei de impunere nr.2008 privind obligarea reclamantei la plata sumei delei, reprezentând TVA lunară suplimentară șilei reprezentând

majorări de întârziere aferente TVA, emisă de pârâta de ordinul II și anularea Deciziei nr. 586/09.12.2008 emisă de pârâta de ordinul I.

Urmare a respingerii acțiunii principale va respinge și cerere reclamantei de acordare a cheltuielilor de judecată reprezentând onorariile experților și ale avocatului, în baza art.274 Cod procedură civilă.

Pentru aceste motive in numele legii,
HOTARESTE

Respinge actiunea reclamantei X in
în
contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația Financiară pentru Contribuabilii Mijlocii Arad, având ca obiect anularea Deciziei de impunere nr.....2008 privind obligarea reclamantei la plata sumei delei, reprezentând TVA lunară suplimentară șilei reprezentând majorări de întârziere aferente TVA, emisă de pârâta de ordinul II și anularea Deciziei nr.....2008 emisă de pârâta de ordinul I.

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă și executorie.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din

